

La finestra oberta

MARIAN SANCHIZ

Què estem fent?

El psicòleg infantil **Ricardo Jarast**, afirma que hi ha una moralitat primària innata en el nen, però aquesta requereix un ambient que faciliti el seu desenvolupament per establir un criteri moral propi. Amb només sis mesos de vida, l'ésser humà distingeix les conductes bones i dolentes, i si es presenten les dues alhora, sempre es trien les primeres.

I sí, parlar de moral, és parlar de comportament. Perquè la manca de sentit moral és el principal factor que determina als joves a comportar-se de certa manera, molt més que la classe social, la necessitat, l'origen o la situació econòmica. Els codis ètics s'interioritzen en la infància i en l'adolescència.

Llegeixo astorada les situacions que fa dies que es publiquen i escolto angoixada el que m'expliquen directament els familiars i amics de joves amb un difícil comportament social, que desapareixen de casa seva, o el que és pitjor, s'escapen de centres controlats dia i nit, passant les fronteres amb una facilitat esgarrifosa.

No es tracta de buscar culpables, prou en tenen les famílies que pateixen les actituds d'aquests joves que al final es desesperen i no saben per on han d'anar, com gallines sense cap que no troben el camí a seguir.

Si algú té la culpa d'aquestes situacions, aquests som tots els adults: pares, escola, institucions... perquè les víctimes de tot plegat són ells, els joves que no veuen futur, no saben bus-

car camins i es fan un mal que moltes vegades és irreversible.

No puc acceptar de cap de les maneres que un jove sigui «un cas perdut», algú pel qual «no es pot fer res més del que s'ha fet», o la resposta de les institucions de «ja no sabem què fer».

Per arribar a aquests comportaments s'ha de tenir un recorregut, una manera de veure la vida i també un aprenentatge.

Quantes vegades els hem donat diners que no es mereixen per sortir amb els amics? Quants mòbils hem comprat perquè han perdut el que tenien? Quantes vegades els hem portat de vacances a la platja després d'haver fet un curs nefast? Quantes vegades hem anat corrents al metge per buscar un certificat perquè no han estudiat per un examen? Quantes vegades hem desconnectat Internet a casa perquè no deixaven de navegar per les seves xarxes socials (que de socials en tenen ben poc)? Quantes vegades hem defensat l'indefensable a l'escola, i si no hem pogut amb els mestres, amb la direcció, i si no, encara més amunt...? En resum, quantes vegades hem dit no! o prou! o fins aquí hem arribat?

No els hem donat ni l'oportunitat d'aprendre a ser responsables de les

seves accions, i ara pretenem reconduir, arreglar, restaurar... vés a saber què, quan no els hem ensenyat a ser-ho. Perquè al final el que sí que han après és que facin el que facin, no tenen res a perdre, no passa res...

L'actitud dels joves amb problemes de conducta no la podem bolcar sobre ells, ni sobre els pares ni sobre l'escola, ni sobre ningú en particular.

Les institucions han de lluitar contra la desesperança dels joves. Han de demostrar que preparar-se per la vida té una recompensa laboral i per tant humana. Han de demostrar que si treballen podran comprar-se un pis i independitzar-se dels pares. Han de demostrar que tenir una formació no només els farà més útils sinó també millors persones.

Des de les institucions, els adults hem de donar exemple del que és moral i del que no ho és, del que està bé i del que està malament. Les polítiques educatives han d'anar dirigides cada vegada més a fomentar la moral dels joves, el que els ajudarà a tenir un més gran control dels seus actes, ja que el fet de plantejar-se el que està bé i el que està malament oferirà la capacitat de posar-se al lloc dels altres i d'aquesta manera podran reconèixer el que és bo o dolent per ells. ≡

Membre de la CPN de Progressistes-SDP